

Onuncu Söz'de haşır

Ahmet Bey: “Onuncu Söz’ün On Birinci Hakikatında belirtilen; insanın, mahlûkatın tarz-ı tesbîhât ve ibadetine müdahalesi ne demektir?”

Bilindiği gibi Onuncu Söz, Haşr’e dairdir. Haşır; yediden yetmişe, kadın-erkek, beyaz-siyah, mü’min- kâfir ayırt etmeksizin bütün insanları çok yakından, tâ can damarından ilgilendiren bir Ebediyet bâdiresidir. En çetin hesap, en girift sorgulama, en ince muhasebe, en âdil muhakeme oradadır! Günahkârlar için rahmetten yana tercih kullanan şefaati Resul (asm) oradadır! Allah’ın adaleti, hâkimiyeti, mağfireti ve merhameti orada kâmilten tecelli edecek; Peygamber Efendimiz’in (asm) şefaati-â€“inşaallah—orada vaki olacak; insanların ebediyet yolculuklarına nerede devam edecekleri-â€“dünyevî amellerine göre—orada belli olacaktır.

Bu insan ne talihsizdir ki, böyle bir çetin muhakemenin vukuuna inanıp inanmamayı sadece “tartışmakla” bir ömür tüketiyor! Oysa aslında Kur’ân’a ve Kur’ân Peygamberine (asm) itimatsızlığın faturasını çok ağır ödüyor! Çünkü yarın, haşır hakikatına başını vurunca her şey geçmiş oluyor. Halbuki Kur’ân ne kadar açık bir habercidir! Resûlullah (asm) ne kadar net bir uyarıcı ve müjdeci!

Bediüzzaman Hazretleri, Haşrin vukuunu iki kere iki dört eder derecede ispat ettiği ve Mahkeme-i Kübra için On İki basamaklı burhan gösterdiği Onuncu Söz’ü, yalnızca bir tek âyetin tefsiri olarak kaleme alır. Âyet, Rum Sûresi 50. âyetidir ve meali şudur: “Şimdi bak Allah’ın rahmet eserlerine. Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor? Bunu yapan, elbette ölüleri de öylece diriltecektir!” Âyet, ehl-i aklı, ehl-i fikri, ehl-i tefekkürü, ehl-i şuuru düşünmeye ve akıl yürütmeye dâvet ediyor. Her kışta ölen yeryüzü canlılarının, her baharda nasıl diriltildiğini ısrarla nazara veren Kur’ân âyeti, bunu yapan Kudret için insanları diriltmenin hiç de zor olmayacağını, insanların dirilmeye daha lâyük bulduklarını kaydediyor.

Fakat esefle görüyoruz ki, en çok akıllarına güvenen felsefeciler de dâhil ulema, ekseriyetle bu konuda akıl yürütmekten kaçınmışlar; haşrin bir nakil meselesi olduğu, aklın bu yolda yürüyemeyeceği ve sadece iman etmekle iktifa edilmesi gerektiği kanaatini izhar etmişlerdir.¹ Oysa sormak lâzım: Kur’ân, “Allah, ölüleri nasıl diriltiyor; rahmet eserlerine bir bakınız!”² Âyetiyle, öldükten sonraki dirilişi

“anlamayı” akıldan neden istiyor? Demek, “bu bir nakil meselesidir” diyerek “taklidî imana” razı olmak, Kur’ân’ın akıldan ve kalpten istediği şeyi anlamamak demektir! Sırtını ilk çağ Hıristiyan felsefesine dayayarak, maddenin ezeli olup olmadığı, Allah’ın cüz’iyâtı bilip bilmediği, Allah’a sıfat izafe etmenin caiz olup olmadığı gibi, kahir ekseriyeti hiç ilgilendirmeyen nazari meseleleri tartışanların; “Haşir” gibi herkesi çok yakından alâkadar eden ehemmiyetli bir meseleyi nakle havale ederek yetinmeleri ve haşrin vukuunu “akıl” gündemine almamaları ne kadar garip değil mi?

İşte Risâle-i Nur, bin yıllık bir boşluğu doldurarak, Onuncu Söz’le Kur’ân’ın bu âyetine cevap vermekte; Öldükten Sonra Dirilmek, Haşir ve Mahkeme-i Kübra konularında Kur’ân’ın işaret ettiği veçhile, aklın ve kalbin de kavraması gereken ipuçları, deliller, burhanlar ve hakikatlar olduğunu dünyaya ilân ve ispat etmektedir. Onuncu Söz; On İki Suret ve On İki Hakikat ile dünyadan kabre, kabirden dirilişe, dirilişten Haşir Meydanına ve Mahkeme-i Kübra’ya, oradan da Cennet ve Cehenneme giden virajlı ve düz yolları akıl, mantık, idrak ve şuur sahiplerine çok net biçimde ispat etmektedir.

Bu ispattan sonra, Haşir Müellifi der ki: “Eğer, haşrin gelmesini, gelecek baharın gelmesi gibi, kat’î bir surette anlamak istersen; haşre dair “Onuncu Söz” ile “Yirmi Dokuzuncu Söz”e dikkat ile bak; gör! Eğer baharın gelmesi gibi inanmaz isen, gel parmağını gözüme sok!”³

Onuncu Söz’ün On Birinci hakikatı, “İnsaniyet bâb”ı ve “Hak” isminin cilvesidir. Her ismin ism-i azamlık mertebesine mazhar bir ahsen-i takvimde yaratılan, yer ile gökler ve dağların yüklenmekten çekindiği Emanet-i Kübrâyı uhdesine alan, yeryüzündeki bütün bitkiler ve hayvanların düzen ve tanzimleri hakkında söz sahibi olan ve onların tesbîhat tarzlarına ve ibadetlerine müdahale eden, meleklere tercih edilerek hilâfet rütbesini giyen insana, saadet-i ebediyenin verilmemesinin hiçbir şekilde kabil ve mümkün olmadığını⁴ ispat ediyor. Burada geçen müdâhale ile; insanın, hilâfet rütbesi gereği, sâir mahlûkât üzerindeki tasarruf yetkisi vurgulanmıştır. Yani ekseriyetle insan nerede isterse, bitki ve hayvan orada sergisini açmakta, orada zikrine devam etmektedir.

Dipnotlar:

- 1- Sözler, s. 89,
- 2- Rûm Sûresi, 30/50,
- 3- Sözler, s. 106,
- 4- Sözler, s. 83, 84.